

Jarní slunce se prodíralo okny policejní stanice v Tanumshede a neúprosně odhalovalo špínu na tabulkách. Zimní šed' na nich ležela jako povlak a Patrik cítil, že stejná vrstva pokrývá i jeho duši. Zima byla dlouhá. Život s malým dítětem mu připadal nekonečně plnější, ale i pracnější, než si kdy uměl představit. A i když to teď všechno s Majou fungovalo líp než na začátku, Erika se s životem v domácnosti nedokázala vyrovnat. To vědomí Patrika velice trápilo každou vteřinu, kterou trávil v práci. Oba zatěžovalo i to, co se stalo s Annou.

Zaklepání do rámu dveří přerušilo jeho chmurné myšlenky.

„Patriku, máme ohlášenou dopravní nehodu. Nějaké auto se vybouralo na silnici směrem na Sannäs.“

„Dobře,“ zvedl se a něco ho napadlo. „Neměla dnes nastoupit ta nová za Ernsta?“

„To ano,“ potvrdila Annika. „Není ale ještě osm.“

„Tak s sebou vezmu Martina. Jinak bych jel s ní.“

„No, má tedy ta holka štěstí,“ poznamenala Annika.

„Že nejede se mnou?“ předstíral rozhořčení.

„No jistě,“ potvrdila, „přece vím, jak řídíš. Nemyslela jsem to ironicky. Teď se bojím, že to bude mít těžké s Mellbergem.“

„Po přečtení jejího životopisu si myslím, že jestli ho vůbec někdo může ukrotit, je to právě Hanna Kruseová. Zdá se, že je to správné děvče, alespoň podle toho, co už dělala a jejích posudků ze zaměstnání.“

„V tom případě je dost podivné, že se uchází o místo právě tady...“

„Na tom něco je,“ souhlasil Patrik a oblékal se. „Mu-

sím se jí zeptat, proč se tak zahazuje a hledá práci v místě, kde ji nečeká žádná kariéra, a navíc mezi námi amatéry..." Mrkl na Anniku, která ho lehce štouchla do ramene.

"Ech..., však víš, jak to myslím."

"To víš, že ano, jen tě zlobím... a nemáš bližší informace o té nehodě? Nějakí zranění nebo mrtví?"

"Podle toho člověka, co zavolal, byla v autě jen jedna osoba a ta je mrtvá."

"Zatraceně..., zastavím se pro Martina a podíváme se tam. Nejspíš budeme hned zpátky. Zatím můžeš Hannu u nás trochu provést."

Ve stejném okamžiku zaslechli od recepcce ženský hlas. "Haló."

"To je jistě ona," poznamenala Annika a vyběhla ze dveří. Patrik, který byl velice zvědavý na nový ženský přírůstek na jejich oddělení, spěchal za ní.

Žena stojící u recepcce ho velice překvapila. Sám nevěděl, co vlastně čekal, ale možná... někoho vyššího. A ne tak půvabného... a plavovlasého. Natáhla ruku k Patrikovi a pak hned k Annice a představila se: "Ahoj, jsem Hanna Kruseová. Dnes u vás začínám." Hlas měla překvapivě hluboký a rozhodný. Sevření ruky svědčilo o mnoha hodinách v posilovně a Patrik musel okamžitě pozměnit svůj první dojem.

"Jsem Patrik Hedström. A tohle je Annika Janssonová, páteř naší stanice..."

Hanna se usmála. "Jak jinak – jediná žena mezi mužským osazenstvem. Ale to se teď změní."

Annika se rozesmála. "Je to opravdu příjemné dostat posilu proti tady těm testosteronům."

Patrik je musel přerušit. "Děvčata, seznámíte se později. Hanno, právě jsme dostali hlášení o dopravní nehodě s následkem smrti. Napadlo mě, že bys tam mohla jet hned se mnou, jestli proti tomu nic nemáš. Rovnýmá nohama do práce."

„Ráda,“ přikývla Hanna. „Jen si potřebuju někam dát tašku.“

„Uložím ji do tvé kanceláře,“ nabídla Annika. „Provedu tě tu pak později, až se vrátíte.“

„Díky.“ Hanna pospíchala za Patrikem, který už vycházel ze dveří.

„Tak co, jak se cítíš?“ zeptal se Patrik, když už seděli v policejním voze a mířili k Sannäs.

„Dobře, ale vždycky je to trochu napínavé, začínat na novém pracovišti.“

„Už jsi jich vyzkoušela hodně, alespoň soudě podle tvého životopisu,“ mínil Patrik.

„Ano. Chci získat co nejvíc zkušeností,“ vysvětlila a zvědavě hleděla z okénka. „Různé kouty Švédska, různě velká pracoviště, prostě všechno, co mi může rozšířit obzor.“

„Ale proč?“ nechápal Patrik. „O co ti jde?“

Hanna se usmála. Úsměv měla přátelský, ale současně i hodně rozhodný. „Pochopitelně chci jednou šéfovat většímu policejnímu obvodu. Navštěvuji všechny možné kurzy a prohlubuju své znalosti. Pracuju tak tvrdě, jak dokážu.“

„To vypadá jako recept na úspěch,“ usmál se Patrik, ale její enormní ambicióznost mu úplně neseděla. Na něco takového nebyl dosud zvyklý.

„Doufám, že ano,“ potvrdila a stále pozorovala míjející krajinu. „A co ty – jak dlouho pracuješ v Tanumshede?“

Nebyl rád, že ve svém hlase rozpoznal rozpaky, když odpovídal: „Ech..., fakticky od ukončení policejní školy.“

„To bych nikdy nedokázala. Jinými slovy se tu musíš cítit dobře. To zní slibně i pro mě...“ Rozesmála se a pohlédla na něho.

„Ano, i tak se to dá brát. Hodně je zvyk a pohodlnost. Vyrostl jsem tady a dobře tu všechno znám. Ale v Tanumshede už nebydlím. Přestěhoval jsem se do Fjällbacky.“

„No jistě, to jsem slyšela. Oženil ses s Erikou Falckovou. Její knihy miluju – její detektivky. Musím se přiznat, že biografie jsem nečetla.“

„Za to se nemusíš stydět. Polovina Švédska četla její poslední knihu, soudě podle prodejnosti, ale většina lidí vůbec netuší, že vydala také pět biografií o švédských spisovatelkách. Z těch se nejlíp prodávala kniha o Karin Boyeové, a myslím, že vyšla ve dvou tisících výtisků..., a mimochodem ještě nejsem ženatý. Budeme se brát v předvečer svatodušních svátků.“

„No, to ti gratuluju. To je krásné, mít letní svatbu.“

„Doufejme. Po pravdě řečeno bych nejraději prchl do Las Vegas a celý rozruch si ušetřil. Nemáš ani tušení, co taková svatba obnáší.“

Hanna se rozesmála. „No, to si umím představit...“

„Ale ve tvých papírech jsem zahlédl, že i ty jsi vdaná. Měli jste také velkolepou svatbu v kostele?“

Přes Hannin obličej přelétla chmura. Odvrátila pohled a sotva slyšitelně zamumlala: „My měli občanský sňatek. Ale o tom si můžeme popovídat někdy později. Vidím, že dojíždíme na místo.“

Před nimi leželo v příkopu rozbité auto a dva hasiči se mu snažili rozříznout střechu. Příliš u toho nespěchali. Při pohledu na sedadlo řidiče Patrik pochopil proč.

Ne náhodou se schůzka konala v jeho vlastním domě místo na radnici. Po měsících intenzivní renovace byl dům, nebo spíš perla, jak ho nejčastěji nazýval, připraven k obdivné prohlídce. Byl to jeden z nejstarších a největších domů v Grebbestadu a on musel bývalého majitele hodně přemlouvat, aby mu ho prodal. Naříkal, že patří rodině a zdědí ho děti a vnoučata, ale jeho nárek se postupně měnil ve spokojené brumlání poté, co nabídka rostla. Ti místní hlupáci si vůbec neuvědomili, že jim nabídl o hodně méně, než kam byl ve skutečnosti ochoten zajít. Nikdy neopustili rodné městečko a neměli ani po-

něti o ceně věcí – na rozdíl od člověka, který žil ve Stockholmu a byl zvyklý na podmínky tamního trhu s nemovitostmi. Jakmile dům koupil, vynaložil bez mrknutí oka další dva miliony na renovaci a teď se hrdě chlubil výsledkem před ostatními městskými radními.

„Nechali jsme si sem poslat schodiště z Anglie, protože je navrženo s detaily, typickými pro tuto část století. No, rozumí se, že levné nebylo, vyrábějí tam jen pět podobných kousků ročně, ale když člověk požaduje kvalitu, musí ji zaplatit. Měli jsme tu konzultanta z bohuslänského muzea, který dohlížel, aby se nepoškodil styl domu. Mně i Vivece moc záleželo na tom, aby přestavba probíhala nesmírně citlivě. Ostatně, mám tu navíc několik výtisků minulého čísla Rezidence, kde je zdokumentován výsledek našeho úsilí. Fotograf se vyjádřil, že dosud neviděl tak šetrnou renovaci staré stavby. Vezměte si domů každý jeden výtisk, abyste si ho mohli v klidu prohlédnout. Jo, ještě bych měl dodat, že Rezidence je časopis, který se zaměřuje výhradně na exkluzivní sídla, ne jako Krásný domov, kde se kde kdo chlubí úplně vším možným.“ Rozesmál si, aby zdůraznil, jak je směšná představa, že by se o jeho domě mohlo psát v takovém plátku.

„No, pojdte se posadit, dáme se do práce.“

Erling W. Larson je vedl k velkému stolu v jídelně, na němž už čekaly šálky na kávu. Zatímco hosty prováděl po domě, jeho manželka se vytratila, ale teď tiše stála u stolu a čekala, až se všichni usadí. Erling na ni spokojeně pohlédl. Měla cenu zlata, jeho malá Viveca, věděla, kde je její místo a byla to skvělá hostitelka. Možná trochu zamklá a nepříliš zběhlá v umění konverzace, ale raději manželku, která umí mlčet, než takovou, která toho nazvaní spoustu páté přes deváté.

„No, tak co si myslíte o milníku, před kterým stojíme?“

Všichni už seděli kolem stolu a Viveca nalévala kávu do nádherných průsvitných šálků.

„Však víš, co si o tom myslím,“ řekl Uno Brorsson a dal si do šálku čtyři kostky cukru. Erling ho pozoroval s nechtutí. Nechápal lidi, kteří se nestarají o své tělo a zdraví. Sám každé ráno běhal deset kilometrů a nechal si udělat i pár diskrétních kosmetických úprav. To ovšem věděla jen Viveca.

„Ano, to bezpochyby,“ ozval se Erling trochu ostřeji, než by si přál.

„Měl jsi ale možnost říct své a teď jsme dospěli ke společnému rozhodnutí, a tak by bylo rozumnější se spojit. Plané řeči ničemu neposlouží. Televizní tým dnes přijede s kamerami a já osobně si myslím, že nic lepšího se ve zdejších kraji stát nemohlo. Jen si vzpomeňte, jakého úspěchu dosáhla místa, kde se už filmovalo. Āmål se stal známý už díky Moodyssonovu filmu, ale to nebylo nic ve srovnání s tím, co následovalo, když tam natočili tu reality show. Noviny nepsaly o ničem jiném. Díky *Hříšníkům v Törebodě* teď úplně všichni vědí, kde Töreboda leží. V dalších týdnech se nikdo nehne od televize a všichni budou sledovat *Hříšníky v Tanumu*. Je to jedinečná příležitost, jak náš zapomenutý kraj ukázat světu z té nejlepší stránky.“

„Z nejlepší stránky,“ znechuceně si odfrkl Uno. „Chlast, sex a hloupé blondýny, právě s tím chceme Tanum spojit?“

„Já si myslím, že je to úžasně vzrušující,“ ozvala se nadšeně trochu ječivým hlasem Gunilla Kjellingová a pohlédla na Erlinga. Strašně se jí líbil. Dokonce by se dalo říct, že je do něho zamilovaná, přestože by to nikdy ani sama sobě nepřiznala. Erling si toho ovšem byl vědom a využíval jejího hlasu ve všech záležitostech, které chtěl prosadit.

„Vezměte si příklad z Gunilly. V tomto duchu bychom měli vítat nastávající projekt. Je to pro nás všechny napínavé dobrodružství, kterému bychom měli jít s vděčností vstříc.“